

אוהבי ספרים יקרים ללבי,

כילד של ספריות, אני מניח שחלמתי שבשנת 2019 ארחף על מתקן תעופה אישי מהבית היישר אל עמדת הספרנית. רובוט בעל יכולת תבונית יהפוך לי את דפי הספר תוך כדי קריאה, ולפעמים יזרוק הערה מתחכמת על העלילה, מטעמו האישי. דפי ספר היו שם בכל דמיון, כמובן מאליו, ויהיו לעד.

צעדים קטנים של גיל שבע היו מאיצים אותי אל הספרייה הציבורית בבית הנוער, ולא יודעים איך לחלק את ההתרגשות בין איברי הגוף. תיק קטן, אדום לוהט, רחוב צאלונים שקט בגבעתיים, ודמיונות בלי סוף. כשבאו עלינו מכות עצובות, בגיל שבע, מגע הדפים היה דלק חללית המילוט אל האושר. אין ריח ילדות מוקדמת מובהק יותר, מזה של חלל הספרייה הקסום, וגם זה של מדפי הספרים, העטיפות והכרסות והטחב. מרוב שמובהק, גם את ריח המסע המוביל אל הספרייה אני יודע לשחזר. רחוב בשכונת תל גנים, בשנות השמונים הראשונות, אוטובוסים ישנים.

אין לי מתקן תעופה אישי. אני לא עף, כלומר פיזית, לפחות בינתיים. רובוט שמחליף דפים כבר מישהו המציא, אבל הוא תופס יותר מידי מקום בבית. ואני, בחשדנות גדולה, נתתי הזדמנות לספרים דיגיטלים, והתאהבתי. לא כחלופה, אלא כתוספת. הידיעה שהם איתי בכל מקום, מאות רבות של ספרים, צמודים אליי, בתיק, במזוודה, על הכרית, ביחד, ובכל רגע שארצה, הם שם, תמיד, מחכים להאיר, זו מחשבה מסעירה ואפילו חתרנית.

נפלה בחלקי הזכות המיוחדת לחנוך את "הסלון הגדול", מועדון הקריאה של הספרייה הדיגיטלית במרכז הספר והספריות. זו אחת היוזמות המרגשות ביותר מזה שנים, היא ממלאת את כולנו תקווה, באהבה גדולה למקצוע שלנו – המקצוע העתיק בעולם: מספרי סיפורים.

את הספר שאני מבקש להושיט לכם היום, "יפים כמו שהיינו", קיוויתי לכתוב תקופה ארוכה.

כבר שנים עשרה שנים אני כותב על חוף הים בגוש קטיף. התחלתי המון פעמים, והרפיתי. ניסיתי לחיות את האבולוציה של המקום ההוא. בכתובה, התנחלתי במלון חוף דקלים שננטש בשנות המלחמה, בראשית שנות האלפיים, ואז הפך בית לקומונה של בודדים ושל בורחים. את הקהילות, את

המוואסי, את השכנות, ואת רעידת האדמה שחוו בהתנתקות, כתבתי לבסוף ממרחק הזמן.

באותן השנים, ניסיתי לכתוב גם ספר אחר, על המשיכה לחיות בעור של אדם זר, לראות מבעד לעיניו, לצלול אל זיכרונותיו. ספר על אמפתיה, על חמלה. בטיול עם חבר טוב בבוליביה, בדרך המוות המתפתלת מהגיונגל אל עיר בירה מעורערת, התחיל סיפור, גם הוא לפני שתיים עשרה שנה.

רק כאשר שני העולמות התאחדו לדמות אחת, בספר אחד, הצלחתי לחזור לכתוב.

אני אסיר תודה על ההזדמנות, ומקווה שתאהבו.

שלכם,

רון לשם